

12) Co je osud a lze jej předpovědět z karet?

Dobrý den Roberte,

Ještě jednou Vám děkuji za odpověď. Ano, dává mi to smysl. Pokud by Bůh nebyl všemohoucí, ani by se jím už nikdy stát nemohl. Ano, svět je krásný, co se týče přírody a života na této planetě. Ale také se na tomto světě děje spousta špatných, zlých věcí, kterým Bůh zabránit nedokáže. Např.: války, bída, hlad, zlé nemoci, přírodní katastrofy. Máte pravdu, lidé často za své neúspěchy a chyby dávají vinu Bohu. Také jsem si občas říkala: "Bože, za co mě trestáš"?! když se mi přihodilo něco špatného. Ale věřím také na osud, ten zkrátka nelže. Několikrát jsem si nechala vyložit karty a co v nich bylo, se stalo. Ne tedy samozřejmě úplně vše se splnilo, protože spousta věcí se teprve má splnit v budoucnu, např. svatba, rodina atd. Co se týče hříchu, tak pro člověka jako nedokonalého tvora, jakože člověk není dokonalý, je velmi těžké, aby se něčeho špatného nedopustil. Vždyť člověk se přece nějakého hříchu může dopustit i aniž by chtěl, nechtěně. Názor mám ten, že to představuje prakticky neustálý stres stále myslet na to, aby člověk neprovedl něco co se pokládá za hřích, zvlášť v dnešním 21. století. Nevím, zda mi rozumíte.

To je prozatím vše. Přeji pěkný den.
S pozdravem v Kristu J.Š.

* * *

Dobrý den J.,

Věřím, že všemohoucí Bůh dokáže ochránit ty lidi, kteří jsou Jeho před tím, co je zlé a za určitých okolností, které mají význam pro naplnění Jeho plánu spásy, to i dělá. Např. proti apoštolu Pavlovi se spikli Židé, aby jej zavraždili, ale Bůh ho zachránil. Později, když byl jako vězeň převážen lodí z Judska do Říma, kam se odvolal k císaři, tak loď najela na mělčinu u Malty a hrozilo, že každým okamžikem ztroskotá. Za této situace římsí vojáci chtěli pozabíjet všechny vězně na lodi, včetně Pavla, aby žádný z nich neutekl, protože by tím nesplnili svůj rozkaz a hrozil by jim za to trest, ale setník, který pojal k Pavlovi přátelství, v tom vojákům zabránil. Později na ostrově Malta kousla Pavla zmije, ale nic se mu nestalo. Nakonec se Pavel dostal až do Říma, kde po 2 roky v domácím vězení svobodně hlásal evangelium každému, kdo o to měl zájem. Podobných příkladů je Bible plná. To ovšem neznamena, že Bůh nás vyseká z každého problému, kdo kterého jsme se dostali mnohdy vlastní vinou nebo dokonce hříchem, nebo že se nám nikdy nic zlého nestane od jiných lidí.

Pavel tím, že se stal křesťanem, přišel o všechno, resp. všeho se vzdal, aby získal to, co má největší hodnotu a tím, je věčný život s Bohem v Jeho nebeském království. Bez ohledu na to, jak je krásný život na zemi, zažíváme zde mnohá utrpení, které nám připomínají pomíjivost fyzických věcí a věčnost těch duchovních. Je marností upínat se k fyzickým věcem, neboť ty pomíjejí a my s nimi. Jedinou platnou nadějí je ta, kterou nám dává Bůh, kterou měl apoštol Pavel a kterou má každý člověk, který dává Boha a Jeho vůli na první místo ve svém životě. Tou nadějí je naděje na věčný život s Bohem v Jeho nebeském království. I když zde na zemi trpíme, můžeme se radovat, že jednou budeme žít věčně tam, kde není žádné utrpení, bolest, starost, strach, nemoc, či smrt a ani nic zlého a že Bůh nám poskytne vše, co budeme pro svou existenci potřebovat.

Osud, je vše, co člověk nemůže změnit o vlastní vůli. Jestliže zítra půjdu do práce a na přechodu pro chodce mě zajede auto, aniž bych to zavinil nebo se tomu mohl vyhnout, tak je to osud. V jiný osud nevěřím. Vše, co mohu změnit není osud. Změnil jsem vlastní věčnost tím, že jsem přijal Ježíše za svého Pána a snažím se jednat podle jeho Slova v Písmu. To je daleko nejdůležitější věc, než všechny

osudy dohromady. Žádný fyzický osud, který mě tady na zemi potká nemůže změnit mou věčnost, to mohu udělat opět pouze já, pokud Boha odmítnu nebo nebudu jednat podle Jeho Slova v Písmu. Proto osud je nepodstatný, neboť postihuje pouze nepatrný zlomek lidské existence zde na zemi, ale Boží Slovo nás učí, jak můžeme změnit svou věčnost z věčného utrpení (za naše hříchy) ve věčný život s Bohem v Jeho nebeském království. I přesto, jediný Bůh ví, co nás zcela určitě potká a nemine (ve fyzickém smyslu) v tomto životě. Žádná kartárka nic zcela určitě neví, pouze na základě obecné lidské zkušenosti, toho, jak člověk vypadá, jak mluví, co na sebe sám prozradí, jak reaguje na její slova, může hádat a někdy se trefit do toho, co v obecné rovině běžně potkává takový typ člověka. Kdyby kartárka skutečně uměla s určitostí předvídat budoucnost (což žádná neumí), stačilo by ji správně vyplnit 7 nebo kolik čísel v sazce nebo sportce (nebo co to je) a již by byla milionářka. Takto si musí docela těžce vydělávat na živobytí předpovídáním budoucnosti jiným lidem.

Žádný člověk není bez hříchu. Kdyby si Bůh přál, abychom byli bez hříchu, tak by nás musel stvořit jako roboty. On si ale přál lidské bytosti, které jsou svým duchem podobné jemu. Které mají svobodu se rozhodnout, zda budou Boha milovat (tím, že budou jednat podle Jeho vůle v Písmu), nebo nikoliv. Svoboda člověka, který nemá poznání a moc jako Bůh však znamená, že se člověk nutně dopustí hříchu, který jej oddělí od svatého Boha a pro který Boží svatost vyžaduje trest. Bůh s touto variantou počítal a připravil plán spásy, jak takovému hříšnému člověku ponechat svobodu a přesto s ním mít vztah. Ten plán spásy Bůh naplnil tak, že vzal na sebe trest za naše hříchy, zemřel na kříži, třetího dne vstal z mrtvých a tím nam dal naději na věčný život s ním v nebesích. Kristova prolitá krev nás očišťuje od našich starých hříchů při křtu (ponořením pod vodu) na odpuštění hříchů a poté i od nových hříchů (ať vědomých či nevědomých), když z nich činíme pokání (litujeme jich a odvracíme se od nich).

Chápu, že se Vám může jevit jako stresující myslet na to, co říct nebo neříct, co udělat nebo neudělat, aby se člověk nedopustil hříchu, ale ve skutečnosti se jedná pouze o dodržování 2 základních principů, od kterých se všechno odvíjí. Tím prvním, je milovat Boha, což znamená jednat podle jeho vůle a předpokládá to, že budete zkoumat Boží vůli, která je v Písmu (v Novém zákoně). Tím druhým principem je milovat bližního, jako sebe sama. Jednat s lidmi tak, jak si přejeme, aby lidé jednali s námi. I tento princip je rozveden v Písmu. Když budete číst Písmo tak uvidíte, že je v něm mnoho užitečných rad, jak žít život tak, abychom si jej nezkazili, ale naopak, abychom jej prožili šťastně. Bůh nás navíc vybavil svědomím, které nám dává pocítit, když něco není v pořádku, nebo které nás naopak naplňuje pozitivně, pokud uděláme to, co je správné, třeba pomůžeme někomu, kdo je v nouzi. Obecně pak platí, že žít správně a podle pravdy si vždy vyžaduje větší úsilí než naopak (žít nesprávně a podle lži), ale také za to Bůh slibuje lidem odměnu v podobě věčného života s ním. Konkrétně pak podle Písma, osobní zkušenosti a svědomí většinou není těžké poznat, co je správné a co nikoliv, to co je obtížné, je však překonat zažitě zvyky, předsudky, nebo obavy z reakce ostatních lidí. Jinými slovy, obtížné je být jiný, jít proti proudu tohoto světa, kterým se nechává unášet většina lidí. 21.století (resp. jeho prvních 8,5 roku) není zdaleka nejhorší, než jiná století. Můžeme být rádi, že nežijeme v 1. století v Římě, kdy Nero nechával křesťany zaživa upalovat nebo předhazovat v cirkus divokým zvířatům, to vše pouze kvůli jejich víře. Případně že nežijeme v době 1. či 2. světové války.

Doufám, že Vás opět někdy uvidíme na Bohoslužbě v neděli.

v Kristu

Robert